még tudni lehet: adatokat, keresztleveleket, fényképeket, történeteket, leveleket, s gyermekeim házasságkötésekor átnyújtom majd nekik a gyűjteményt: ezt kell folytatni! Régen, még az én gyermekkoromban is a magyar szobák falán bizony ott lógtak a szülők, nagyszülők, esetleg a dédszülők fényképei, az új nemzedékek naponta látták őket, az öregebbek történeteket meséltek az elődökről, s a gyerekek igen hamar megtanulták, mit kell folytatniuk.

A mai családokban már alig beszélgetnek, s ha mégis, a politika sara kavarodik föl, vagy a megélhetés nehézségei adják a témát. A nagyszülők sem mesélhetnek, mert valahol máshol élnek, ha élnek. A szülőknek a napi betevő falatra van gondjuk, nem az őseikre. Marad a subaszőnyeg, a cseréptányér, a kosarasposzter… Nekem a svájci példa jobban tetszik.

(Metró újság, 2000. március 29.)

Az író sajnos 58 évesen, 2005-ben elhunyt.

Kedves Olvasóink!

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület szeretné megszólítani a Szülőket, Nagypapákat, Nagymamákat, Dédiket, hogy állítsák össze magyarörmény családjuk történetét írásban és képekben (a képek másolását magunkra vállaljuk). A beérkező családtörténeteket nemcsak archíválni, hanem – külön engedély után – megjelentetni is szeretnénk a Füzetekben. Minél több családnév szerepel a családtörténetben, annál több újabb rokonra lelhetnek a közösségünk tagjaiból. A családot meghívjuk a Fővárosi Örmény Klubba is, ahol vélhetően nagyon sokan leszünk.

Szerkesztőség

E-mail: magyar.ormeny@t-online.hu

Hazajön, de nincs itthon – Részletek

***Bodor Ádám* (balról) párizsi útjáról, főzésről, ivásról, névadásról és szülővárosához fűződő kapcsolatáról beszél *Murányi Sándor* Olivérnek.**

A párizsi könyvfesztiválról érkezett Sepsiszentgyörgyre Bodor Ádám Kossuth-díjas író, hogy immár hetedik alkalommal találkozzon a személye és művei iránt érdeklődő erdélyi irodalombarátokkal. Ilyenek pedig szép számmal akadnak, amint azt a Bod Péter Megyei Könyvtár Gábor Áron-termében múlt kedden megejtett teltházas találkozó is igazolta, melynek során betekinthettünk az alkotó gondolatvilágába és magánéletébe.

A neves vendéggel Murányi Sándor Olivér író társalgott, aki nem rejtette véka alá, hogy számára a kolozsvári születésű (1936), de 1982-ben kényszerűségből Budapestre települt Bodor Ádám a legnagyobb élő magyar író. Ugyanakkor azt is megtudhattuk, hogy Párizsban a *Verhovina madarai* című regénye francia fordításának bemutatása alkalmából járt. Ennek során egy újságíró faggatta a sajtó nyilvánossága előtt, és ennek visszhangjából ítélve könyve szakmai megítélése

megfelelő volt. Ami pedig a művei nemzetközi fogadtatását illeti, kiderült, hogy ezt alig követi, mert az ő korában már kevésbé érdekli a kritika, csupán arra kíváncsi, hogy megszidják-e vagy sem.

Murányi kiemelte, Bodor Ádám munkássága Magyarországon már két esztendeje kötelező érettségi tétel. Nyilván nem véletlenül, hiszen megalapozott vélemények szerint *Esterházy Péter* és *Nádas Péter* mellett Bodor Ádám is megérdemelné az irodalmi Nobel-díjat. Ezzel kapcsolatban az érintett úgy nyilatkozott, nem illik, de nem is érdemes feszegetni egy-egy díj odaítélésének körülményeit. Azt viszont mindenképpen meg kell jegyezni, hogy ez egyre inkább a lobbisták kezébe kerül, és ez alól Magyarország sem kivétel.

Prózájában Bodor tudatosan részletezi az ételek elkészítésének módját, és erre hangsúlyt fektet, ugyanis utálja a vendéglőket, de annál inkább szeret a konyhában akár órákat is „elpepecselni." Az alkotói kedv egyik megnyilvánulásaként ez szerinte különben is jellemző a művészekre és művészetekhez közel álló emberekre, akik azonban nem csak főzni, hanem enni is szeretnek. És amint Murányi megjegyezte – inni is.

Ennek tényét a vendég nem is tagadta, csak annyit fűzött hozzá, hogy a kommunista diktatúrában sűrű poharazással próbálták levezetni a bennük felgyűlt feszültségeket. Még annak tudatában is, hogy ez egy „nagyon kockázatos túlélési játszma", de egyszerűen nem volt más választásuk. Ettől eltekintve azonban a másnaposság kibírhatatlan érzését ő már több mint harminc esztendeje nem tapasztalta, mert az idő teltével a szeszes italok fogyasztása lassan kikopott az életéből.

Az utolsó szénégetők című novellája felolvasását követően, a szereplői nevére vonatkozó kérdésre válaszolva Bodor bevallotta, előbb a történetet kezdi írni, és miután „a hely légköre" kialakult benne, akkor „adódik a név is." De ha mégsem, akkor kihagyja a helyét, mert az újraolvasásnál általában be szokott ugrani.

Végül szó esett a szülővárosáról is, melynek emléke egyre halványabban pislákol benne, mert még mindig hazamegy ugyan Kolozsvárra, viszont már nem az otthona. Erdélybe pedig mindig örömmel és várakozással indul, azonban időnként olyasmit is szokott itt tapasztalni, ami visszaküldi Budapestre.

Bedő Zoltán

(Forrás: Székely Hírmondó, Kategória: Kultúra, publikálva: 2018. április 04.)

A magyarörmény tudástár tartalmából – 3. rész

Tanulmányok, cikkek:

Ávedik Félix – Alexa Ferenc: Az örmény nép vallása és az örmény egyház (tanulmány)
Ávedik Lukács: Az örmények honfiusitása (tanulmány)
Ávedik Lukács: Örmények az Árpád-házi és a következő királyok idejében, Ani feldulatása. Menekülés a szélrózsa minden irányába (tanulmány)
Balogh Margit: Az örmény katolikus fogolykiváltó boldogasszony és Világosító Szent Gergely személyi plébánia (tanulmány)
Czárán István: Az erdélyi örmények rövid története jogi megközelítésből (előadás)